

mannen, gewoon ernstige zaken met ernst te behandelen en hun belangen op te dragen aan ernstige afgevaardigden, zou de Afdeelingen hoogst onbehoorlijk behandeld hebben door een zoo wufte verandering van meening slechts mogelijk of waarschijnlijk, en meer nog, zooals Dr. HERMANIDES wil, door haar zeker te achten.

Wat had het Hoofdbestuur te doen, toen het bleek, dat men het wenschelijk achtte nogmaals de stem der Maatschappij (i. e. het eenige officiëel de Nederlandsche geneeskundigen representerende orgaan) te laten hooren?

Eenvoudig aan de Tweede Kamer het te Zutfen genomen besluit mededeelen, zonder meer? Dat was reeds geschied in het antwoord aan den Minister. Een herhaling van dat antwoord aan de volksvertegenwoordiging zou noch redelijken zin, noch effect gehad hebben.

Wat het Hoofdbestuur mocht, kon en moest doen, was de Tweede Kamer inlichten omtrent de meeningen (want van één meening is geen sprake), die onder de medici bestaan, ten opzichte van het vraagstuk der toelating van buitenlanders tot de praktijk in Nederland.

Dat was de plicht van het Hoofdbestuur en de eenige verdere eisch waaraan het beantwoorden moest, was dat de uiteenzetting onpartijdig moest zijn. En wie kalm de zaken nagaat, zal naar ik vertrouwd, moeten erkennen, dat ook aan dien eisch is voldaan.

Ik heb boven dit stukje geplaatst „slechte manieren”, en dat wel omdat ik meen, dat de manier van aanvallen van Dr. HERMANIDES onder die rubriek te huis behoort. Dit is in hooge mate te betreuren. In de eerste plaats voor den Schrijver zelf, want wie zulke zaken schrijft, bekladt zich zelf meer dan dengene, op wien hij het gemunt heeft. Evenwel, „jedes Thierchen, hat sein „Plaisirchen”. Maar het is ook te betreuren voor den naam onzer Maatschappij. Het scheen toch of de storm in onze Maatschappij in alle kalmte zou eindigen, als een storm in een glas water. Na wat nu Dr. HERMANIDES goedgevonden heeft daarin te werpen zal men moeten zeggen, dat het is geweest een storm in een glas *vuil* water.

Om alle misvattingen te voorkomen voeg ik hieraan alleen nog toe, dat ik in de bovenstaande regels niet eene of andere hypothetische „meening „van het Hoofdbestuur” heb neergelegd, doch slechts mijn eigen persoonlijke meening.

Leiden, 3 Juli 1892.

HECTOR TREUB.

DE TAAK VAN HET HOOFDBESTUUR.

De Heer HERMANIDES dwingt mij met een enkel woord terug te komen op hetgeen ik onlangs de vrijheid nam over onze Maatschappij en haar Hoofdbestuur in het midden te brengen.

Ik denk er natuurlijk niet aan de verdediging op mij te nemen van het Hoofdbestuur tegen den fellen aanval, dien het van Dr. HERMANIDES heeft moeten verduren. Het Hoofdbestuur is krachtig genoeg om zich zelf te verdedigen, en heeft waarlijk mijn hulp niet noodig.

Maar ik stel er prijs op, uitdrukkelijk te doen uitkomen dat ik geenszins met Dr. HERMANIDES mee ga in zijn opvatting omtrent de taak van het Hoofdbestuur, al zijn wij beiden er dan ook van overtuigd dat onze Maatschappij echt democratisch van aard is.

Het is den Heer HERMANIDES een ergernis, dat het Hoofdbestuur zich ver-stout uit eigen beweging voorstellen aan het oordeel der Algemeene Ver-gadering te onderwerpen, zijn meening uit te spreken over voorstellen van de Afdeelingen uitgegaan, te spreken van „praerogatieven”, alsof een Hoofd-bestuur ooit iets vóór hebben kon! Zelfs de naam *Hoofdbestuur*, waardoor het algemeene bestuur zich van de afdeelingsbesturen onderscheidt, is den Heer HERMANIDES een wanklank in het oor.

Omlaag met al wat daar uitsteekt! „De Heeren aan de groene tafel zijn „niet het Hoofd”. Ja zij mogen niet eens *bestuur* zijn. De leiding der zaken is niet, zooals ik, naar het oordeel van Dr. HERMANIDES ten onrechte, meende, aan het Hoofdbestuur opgedragen: „Het Hoofdbestuur is de onderdanige „dienaar — niet in naam, maar in de daad — der Maatschappij — de uitvoerder „van haren wil. Niets meer!”

Ik zou inderdaad niet gaarne willen dat men, omdat Dr. HERMANIDES mij de eer aandoet aan zijn philippica een paar woorden van mij te laten voor-afgaan, het er voor hield, dat ik mee zou willen doen aan dat nivelleeren.

Naar mijn opvatting is in een organisme als onze Maatschappij een goede gang van zaken alleen mogelijk, wanneer het zich een bestuur aan het hoofd stelt, waaraan niet alleen de uitvoering van de besluiten der Algemeene Ver-gadering, maar ook de leiding der zaken, wordt opgedragen. Voorzooover mij bekend is, werd tot dusver deze opvatting algemeen gehuldigd. Aan het democratische beginsel, dat aan onze Maatschappij ten grondslag ligt, wordt daardoor niet te kort gedaan. Het Hoofdbestuur wordt door de Alge-meene Vergadering gekozen, en, opdat het niet allengs een macht zou worden niet uit, maar tegenover de Afdeelingen, wordt ieder lid daarin slechts voor beperkten tijd benoemd.

Wenscht men, met Dr. HERMANIDES, van alle leiding af te zien, en de uit-voering der besluiten op te dragen aan een Commissie die niets meer is dan de onderdanige dienaressen der Maatschappij, dan spreke men zoomin van een bestuur als van een hoofdbestuur, maar dan zij ook bedacht, dat men zich niet op democratischen, maar op anarchistischen bodem begeeft.

C. A. PEKELHARING.

IETS OVER DR. HERMANIDES Z'N „LÈSE MAJESTÉ”.

De opvatting, die Dr. HERMANIDES hecht aan het woord Hoofdbestuur in de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, wijkt ge-heel af van het wezen der zaak. In de meeste vereenigingen, die bestaan uit afdeelingen, die elk een afzonderlijk bestuur hebben, is men gewoon het algemeen bestuur, als vertegenwoordiger en uitvoerder van den wil van de ge-heele vereeniging of maatschappij, met den titel Hoofdbestuur te benoemen. Men lette op de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, op onze Maatschappij,